

terne, at foruden den positive Nedgang i Antallet af arbejdsløse, er Beskæftigelsesgraden i Skotøjsindustrien steget væsentligt. Thi ved Siden af Arbejdsløsheden havde man i denne Industri i stor Udstrækning maattet indskrænke Arbejdstiden. Den stærkt angrebne 8 Timers Arbejdstid viste sig at være alt for lang, aldeles ikke at være for kort, men tværtimod for lang, og den 20. Juli, oplyser Skotøjsfabrikanterne, arbejdede kun 500 Skotøjsarbejdere den fulde Arbejdstid, 700 var arbejdsløse, og 1 250 arbejdede med indskrænket Arbejdstid, altsaa mindre end 8 Timer dagligt. Det vil altsaa sige, at 20 pCt. arbejdede i fuld Arbejdstid, 25 pCt. var arbejdsløse og 55 pCt., altsaa over Halvdelen af Fagets Arbejdere, arbejdede med indskrænket Arbejdstid, 6 eller 5 Timer daglig eller et mindre Dageantal om Ugen, saaledes som man nu har ment bedst at kunne indrette sig. Efter Reguleringen den 1. September indberettes fra Fabrikanterne, at Beskæftigelsesgraden i København var steget til ca. 47 Timer pr. Uge, i Provinsen til ca. 44 Timer, altsaa noget nær den normale Arbejdstid, foruden at der var sket væsentlig Nedgang i de arbejdsløses Antal. Dette skete trods den Sabotage overfor Skotøjsloven, som iværksattes i Oktober, og hvis denne ikke var blevet iværksat, kunde der utvivlsomt have været en endnu større Bedring for Industrien at notere. Som jeg sagde før, var Importen i 1913 280 000 kg.

Ved Forandringen i Oktober, der, som jeg siger, reducerede Lovens Virkninger til meget lidt, besluttede man at lægge Systemet om, saa at der ogsaa for Skotøjets Vedkommende fastsættes et bestemt Kvantum, som det er tilladt at importere, ikke et fast Kvantum i Forhold til det og det Land eller i Forhold til, hvad der bestilles paa de danske Fabrikker, men simpelthen ligesom for Tobakken en bestemt Mængde, som det tillades at importere for den Tid, Loven gælder. Kvantumet 280 000 kg — det normale Kvantum i 1913 — forhøjede man i Oktober og sagde: I Henhold til Befolkningstilvæksten forhøjer vi det med 16 pCt. til 320 000 kg, og under Hensyn til de Vanskeligheder, vi ellers faar med at imødekomme Importørerne, afrunder vi det opad til 360 000 kg eller 600 000 Par Fodtøj for den Periode, der er tilbage.

Man kan altsaa ikke sige, at vi paa dette Omraade, i denne Industri, har været helt uden Konkurrence, tværtimod, vi har

været oppe paa en Importmængde svarende til $\frac{2}{3}$ af Importen i 1921, hvor der var en meget betydelig Import. Ogsaa her vil jeg gerne tillade mig at nævne et Par Linier af, hvad Fabrikanterne fremhæver i deres Memorandum til Handelsministeren. Det hedder saaledes: „Den abnorme Konkurrence fra de valutavage Lande vil, hvis Loven ophører, gøre sig gældende i samme — ja efter alt at dømme i endnu stærkere Grad end hidtil — simpelthen fordi det tyske Valutafald er fortsat.“ Og videre siges der: „De gode Muligheder, der ved Importreguleringslovens Gennemførelse var skabt for Skotøjsindustrien, vilde ved Lovens Bortfald straks forsvinde. Økonomiske Ressourcer findes ikke længere, og den Tid vil ikke være fjern, da al Skotøjsindustri i Danmark i en uoverskuelig Aarrække er slaaet i Stykker.“ Ja, dette er altsaa de Udsigter, der er for Skotøjsindustrien efter de sagkyndiges egen Mening: Skotøjsindustrien slaaet i Stykker for lange Tider, hvis Loven om Importregulering bortfalder den 31. Marts.

Hvis vi nu ser os om, ser ud i Verden, saa faar vi jo Oplysning om, at smaa Lande, der lever under lignende Forhold som Danmark, og som maa regne med de Erhvervsgræne, der findes i Landet, har foretaget forskellige Foranstaltninger, sigtende til at modvirke den Krise, der ogsaa rammer dem. Importregulering er iværksat, vel i det videste Omfang, man kender, i det lille Land Svejts; og her er desuden en meget omfattende Landbrugsbeskyttelse, som er gaaet forud for Importreguleringen og maaske netop har bidraget til, at Importreguleringen findes i langt videre Omfang i Svejts end nu her hos os, endogsaa maaske i et Omfang, som kunde siges at være uheldigt i visse Henseender. Svejts har en omfattende Landbrugsbeskyttelse baade ved Importforbud og ved direkte Tilskud til Kornprisen, saaledes at man lever paa en kunstig høj Brødpris. Der kræves Indførselstilladelse, altsaa i større eller mindre Grad gennemført Regulering — den Gang den nedsatte Kommission var i Svejts — paa ca. 160 af Toldtariffens Numre, altsaa en meget omfattende Reguleringsvirksomhed. Virkningerne sagdes fra Ministeriets Side at være en Nedgang i Arbejdsløsheden med 48 pCt. Af de Tal, der staar til Raadighed, og som man selv kan bedømme, skal jeg blot nævne, at man ved Begyndelsen af 1922 havde ca. 100 000 helt arbejdsløse og 50 000 delvis beskæftigede, altsaa Folk, der arbejdede paa indskrænket Tid. Disse